

ביה גל רב ית לעין בפרשת השבע
ערופים בידי נחמה ליבוביץ סנה הסון זארין
יריל עי' מוסד תורה ותכלת למבוגרים ולנערות
השדרות נטי מזרחי אמריקה
מחודרת מיוחדת בשכיל ההסדרות האזוריית העולמית
המחלקה לחינוך ותדרות תורנגייס בגולה

ל' ז'ב ב' כ"ב

עקב (תשי"ז)

עיין גם בילוגנות עקב חט"ב וביחוד חט"ג/ בעקבות טניהם בפסוקים אלה
וזדרוף לגולוונגו!

יב ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך
כי אם ליראה את ה' אלוקיך
ללא כל דרכיו ולאhabה אותו ולעבוד את ה' אלוקיך בכל לבך ובכל נפשך
יג לשמור את מצוות ה' ואת קותתו...
ך' יוסף אלבו: ספר העיקרים מאמר ג' ל"א:

ה恬לית המושג אל הנפש בהיומה בגוף מצד קיום מצות המורה איבר אלא שתקבע
בנפש חכמת פראת ה' יח', וכטיהה בה התאר הזה "לירא את ה' הנכבד והנורא"
חטלה הנפש ותוכל להטיג החכמים הנצחים...
ולזה יהיה מה שנאמר בתורה (דב' ו' י"ג; ז' ב') "את ה' אלוקיך מירא" ...
או"ט טהיה מצוה פרטיה - הנה היא כלל כל מצוות המורה או מצוות דבות
מנה, לפי שהיראה היא המכונה הנכנית באמצעות מצות התורה והיא הרכה
היותר מסובחת שישיג האדם ולא מושג כי אם אחר عمل רב ותחדשות גדול,
שהרי אברם אבינו לא נאמר עליו "ירא אלוקים" עד סוף נסינו מותם, ואמר
הכתוב עליו (בר' כ"ב) "כי עתה ידעתי כי ירא אלוקים אהיה" צ' קלומר: כד
הצעת אל החכונה המשרבת טיטיג האדם בעול חזיה, כדי סיימה לחיזי
הועה"ב, ושבור זה תזיהר המורה במקומות רבים על הרכה הזאה. אמרה:
"ויראה מאלקייך, אני ה'" (ויקרא י"ט); וכן (דב' ו') "את ה' אלוקיך
תירא".

לפי שחכונה זו את הטענה ממד רעם כל זה חוכם בספרת מצוות המורה,
בעבור זה אמר הכתוב: (דב' י' י"ב): "ועתה יסראל מה ה' אלוקיך סואל מעמך
כי אם ליראה את ה' אלוקיך ללחם בכל דרכיו ולאhabה אותו ולעבוד את ה'
אלוקיך... לשמור את מצוות ה' ואת קותתו..."

ובארו על זה הדרך, כי משה היה אורט לישראל גודל הפלגה חזדי ה', ר'...
מן הדין היה ראוי אל האדר ליראה את ה' וללחם בדרכיו ולאhabה אותו ולעבוד
בכל לב ונפש, כדי שיטיג טליתו הנפשית, ולפז' שזה עניין קהן מאד, טיב�
האדם אל המדרגה הרדואית מן היראה והעבודה בכל לב ובכל נפש - אבל
עליך ה' ית', כי תחת כל זה צור לזכור חוקות ה', וממצוותך בלבד, דרבזת
חווג-מדרגת החכונה המגעה לו מצד העבודה בכל לב ובכל נפש.

ויהיה פירוש הפסוק כן: ועתה, ישראל, השכל גודל הפלגה חזדי ה', מה הוא
سؤال מעמך, כי איבר טואל מעמך כי אם חחת יראת ה' ומחת לכת בדרכיו
ולאhabה אותו וחתם עבודתו בכל לך ובכל נפש טהיריה מחוויב לעשות, איבר
שואל כי אם לשמור מצוות ה' ואת קותתו אשר אנכי מצוך חיים, "לטוב לך",
כלומר: וכל זה לטוב לך, כי באמצאות טמיירת מצוות המורה יוטה חכלית
האנושי, שהירה ראוי טיטיג האדם בעמל גדול ובטרוח מופגן באמצעות
היראה וההבה והעבודה אל ה' יח' בכל לבו ובכל נפשו.

והבן את הפלגות בזה הפסוק, כי הוא מופגן מאד, תועדר בו הקוסייה
שהקשו עליו: גמ' ברכות י"ב ע"ב: אטו יראה מלחה זוטרתה היא? (דב' קטן
הוא?) וחרצו? "איין (=) לגבוי משה מלחה זוטרתה היא".

ואין חירוץ זה מספיק, כי יש לבעל הדין לחלווק ולומר: אין ראוי סיאפר
העסיד חמופלג לעבוי טאיין לו כלוח: "מה אני טואל מעמך כי אם אליהם זוטריהם"
לפי סאלף והובים לעני דבר גדול הוא וכאן ההשגה ואין העטיר מדבר בזאת
בכוונה.

ולפי דרכנו מփרט יפה, כי אין ה' ית' מבוקש דבר טהור קפה ההשגה אלא
קיים מצוות המורה, כי חכמת היראה המשך (=תוציאה) אל קיום מצוות המורה
ובן באדר דוד (תחלים קי"א) "ראסית חכמה יראו את ה' סכל טוב לכל עותיהם" -
כי מבחר ועיקר החכמה להטיג יראת ה' כי "ראסית" כמו (עמוס ו' ו')
"יראשית טנחים יומתחו" ובארו חז"ל (ברכות מ"ב) "ללוּמְדִיהם" לא-נאמר,
אלא, "סכל טוב לכל עותיהם", לומר, כי מעשה המורה מביא אל חכלית המושג,

(אקב מס' יז)

מצד ה הסכללה, שהכל מודדים עליו שהוא עיקר "חכמת האדם".
ובן נמצא באיוב (כ"ח-כ"ח) "וזיאמר לאדם: הנה יראת ה' היא חכמה". ככלומר
חכמת החכמה להסיג יראת ה'.

1. מה הקשי הגדול בפסוקנו-סבירו ר' יוסוף אלבו לישבו?

2. הסביר את דבריו האחרוניים לפני התחללו לפרס פסוקנו "ובזה תושג
סדרת התכוונה המוגעת לו...".

3. לכואורה סוטה ר' יוסוף אלבו בפירושו סטיה גדולה מפסותו של מקרא. במה?

אך 4. כיצד אפשר בכלל זאת לחתאים דבריו עם כוונת הפסוק?

אך 5. במה עוזר הפסוק ממזרור כי"א להוכיח צדקת פרושו?

אך 6. למה הוסיף עוד ראייה מספר איוב, במה עוללה היא על ראייתו מספר תחלים
להוכיח צדקת פרושו?

אך 7. למה הכניס עוד את דברי חז"ל (ברכות מ"ב) בין שמי הוכחות מתהלים
ובאיוב במה מחזקים דבריהם את פרושו לפסוקנו?

שאלות וذיקרים ברש"י

1) י"ב ד"ה ועתה יסראל: אע"פ שטעיתם מה קsha לו בפסוקנו?

כל זאת, עודנו רחמיין

וחבתנו עליהם, ומכל מה

שחטאתם לפנינו איננו סואל

מכם כי אם...

2) י"ב ד"ה כי אם ליראה: רבותינו דרשנו (א) מה קsha לו בפסוקנו, האם זהו
מקום: הכל בידי טמים חוץ. אותן קשי שאתו מישב ר' יוסוף
אלבו לעיל או קשי אחר?

אך (ב) בעל גור אריה מפרש דברי חז"ל.
אללה: "רוהבה מי שיאמר שיעשה
הקבה"ו אדם צדיק ירא חטא - הוא
סני הפקים בגנוש אחד".
הסבר - למה הם הפקים?

3) י"ג ז"ה לשמור את מצוות ה': ואך מה קsha לו בפסוקנו?

4) י"ד ז"ה הנה אלה אלוקין: הכל

ואעפ"כ רק באבותין

חשק תמן הכל

5) י"ז ז"ה ולא יקח שחד: לפיזו
בממון. × מקשה הראמ"ם: אבל מה ספריט הרבה
ולא יקח שחד - לפיזו בממון,
לא ידע ס"סם וסמי' השמיים
הארץ וכל אשר בה" הוא "הכל".

ג. י"ז אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד.
רמב"ן: ופירושו בשוחד טפחים חסיד גמור שיעבור עברה, לא יקח מנהו מצוה
ממצוותיו בסוחד לכפר לו, אבל ענישתו על חטאיו ויגמול לו בכבל
טובותיו. והנכרן בעיני סיאמר - "אשר לא ישא פנים" וגדולי בני אדם בריבם
עם קתניהם ולא יקח שחד מעשיהם בריבם עם דל, כי הוא "עוותה מספט
יתום ואלמנה" מן הגודולים וקבע את קובעיהם נפש. (המלים האחוריות
ברמב"ן לקוחות ממשי כ"ב כ"ג).

אך 1. האב סונה הרמב"ן בפירושו זה מפרשו של רשי' או לא?

אך 2. מה ראה הרמב"ן לבכדר פרושו-הסני על הראשון, במה עוללה
הסני על הראשון?

הسئנות המסתוננת × קשות ומסומנות אך קשות ביחס, יפתח כל אחד לפני הבנתו.
سئנות ומשובחות יס לשלוח לנחמה ליבורוויז, הסתדרות הציונית העולמית,
המחלקה לחינוך ותרבות תורניים בגולה, ירושלים, ח.ד. 92